

12/2010

XB1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Zahraniční povídky

Hannu Rajaniemi:
Deus Ex Homine

Ted Kosmatka:
Zrádné světlo

Domácí povídky

Milan Petrák:
Hněv eukalyptů

Jana Rečková:
Nové bydlení

Publicistika

Martin Šust:
Angloamerická fantastika
v letech 2007-2008

Martin Štěpánek:
Gothic 4 Arcania

Cena: 75 Kč – 3,05 euro

Claude Dunyach:
V zajetí hmoty

CORAABIA

PRVNÍ ČESKÁ ONLINE SBĚRATELSKÁ KARETNÍ HRA S PRVKY RPG
PŘÍCHÁZÍ V ROCE 2011 DO VAŠICH PROHLÍŽEČŮ!

CORAABIANEM SE MŮŽEŠ STÁT JIŽ DNES!

NAVŠTIV WWW.CORAABIA.CZ A ZÍSKEJ VÍCE INFORMACÍ O UNIKÁTNÍ HŘE,
PODPOROVANÉ ELITNÍMI UMĚLCI Z CELÉHO SVĚTA!

XB-1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraníční SF

Jean-Claude Dunyach: V zajetí hmoty	3
Daniel Abraham: Balfour a Meriwether...	6
Hannu Rajaniemi: Deus Ex Homine	14
Ted Kosmatka: Zrádné světlo	19

Domácí SF

Milan Petrák: Hněv eukalyptů	34
Martin Heisler: Černá a bílá	35
Pavel Urban: Rudý	39
Jana Rečková: Nové bydlení	40
Vladimír Němec: Přepínač	47
Vladimír Zábrodský: Komety se přece vracejí	49
Pavel Urban: Podzemní zahrady	56

Publicistika

Františka Vrbenská: Istrocon...	58
<i>Fandomanie</i>	59
Martin Šust: Angloamerická fantastika...	60
<i>Digitální aréna</i> : Gothic 4 - Arcania	65
Lukáš Vaníček: Lidstvo se stroji bojuje...	66

Fantastická věda

Nejpevnější přírodní vlákno; Ideální ucho; Hoch od Stonehenge pocházel ze Středomoří; Zánik cizí planety; Jak zastavit biologické hodiny;	64
---	----

Filmfaroniáda

<i>Filmové premiéry</i> ; Piraña 3D; Ďábel; Já, padouch; Legenda o sovích strážcích; Repo men; Klapka!;	69
--	----

Vivisektor

Lupa: Legendy; Draci	72
<i>Čtenáři čtenářům</i> ; Jan Pohunek: Temní ilumináti; Amanda Quick: Síla vášně; Christie Golden: Arthas Zrod krále lichů; Wolfgang Hohlbein: Krev templářů; Scott Westerfield: Oškliví; André Wiesler: Pán čarodějnic; Chris Morton & Ceri Louise Thomas: 2012: Tajemství...; Sarah Rees Brennanová: Znamení démona; Michaela Burdová: Křišťály moci - Zrada temného elfa; William Horwood: Skrytý svět: Jaro; Stmívání, grafický román 1; Sandman: Konec světů; Nové knihy	73

Šéfredaktor

Vlado Ríša

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

Redaktor

Martin Šust

Vydává

Konektor a.s.

Praha, Vinohrady,

Korunní 810/104, PSČ 101 00

Tisk

Libertas a.s.

Číslo vychází 5. 12. 2010

© Konektor a.s.

Titulní strana Martin Zhouf

Queen is dead! Long live the Queen!

Drze jsem si dovolil použít slavné historické úsloví, neboť mi připadá trefné.

Ikarie je mrtvá.

Alespoň v té podobě, v jaké vycházela dlouhých dvacet jedna let.

Zůstalo úctyhodných dvě stě čtyřicet sedm čísel, spousta hezkých vzpomínek a věříme, že i řada mimořádných čtenářských zážitků. Mladá fronta se rozhodla, že její další vydávání je pro ni neúnosné a zřejmě nezájímavé, a proto další výrobu zastavila. Bohužel tak rychle, že jsme se ani nemohli se svými věrnými čtenáři rozloučit, nebo jim cokoli jiného sdělit. Přiznávám, že to bylo pro nás stejně velké překvapení, jako pro vás.

Redakce, v původní sestavě – Vlado Ríša, Jaroslav Jiran a Martin Šust, se s tím však nehodlala smířit, a podařilo se jí najít nového vydavatele. Vzhledem k tomu, že jsme přes veškerou snahu nedostali od původního vydavatele práva na použití původního loga a názvu, museli jsme si najít nové. Kruh se uzavřel, časopis Ikarie byl kdysi pojmenován podle filmu Ikarie XB-1 a dnes si jeho pokračovatel zvolil název XB-1, snad ho na novinových stáncích nepřehlédnete.

Obsah by však měl zůstat v podstatě stejný: třetinu věnujeme zahraničním povídkám, třetinu pracím domácích autorů a zbytek publicistice. Mírně i nadále používát osklivý novinový papír, černobílý tisk, protože si myslíme, že XB-1 je v podstatě takovým přechodem mezi časopisem a knihou a naši čtenáři chtějí především číst a ne si prohlížet obrázky. V co nejbližší době bychom rádi spustili internetové stránky, jejichž adresu vám snad už brzy sdělíme.

Doufáme, a tím míním celou redakci a všechny naše přispěvatele, že časopis s názvem XB-1 si najde minimálně stejné množství příznivců, jako měla Ikarie. A titulěk tohoto článku vyjadřuje i naše přání, aby si pokračovatelka nejstaršího profesionálního scifistického literárního časopisu u nás, dokázala nejen najít dostatek čtenářů, ale aby to byli stejně věrní čtenáři, jako byli ti, co si kupovali Ikarii po celou dobu její existence.

Za redakci

Vlado Ríša

p. s. Moc děkujeme Martinovi Zhoufovi, za nový fantastický layout a logo.

p. p. s. Nás se opravdu jen tak lehce nezbavíte! o:)))

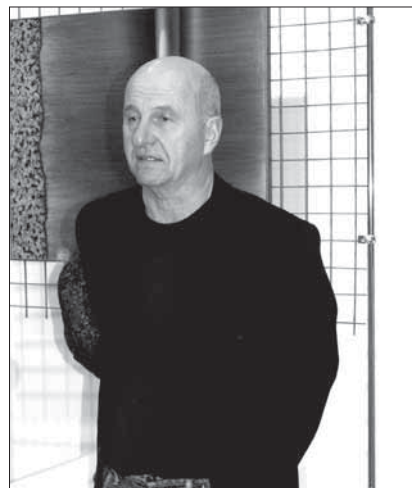
POZVÁNKA NA VÝSTAVU MARTINA ZHOUFFA

Výstava se koná ve dnech

24. 11. 2010 - 30. 1. 2011 v galerii

OC ŠESTKA, Fajtova 1090, Praha 6

Zahájení výstavy proběhlo za přítomnosti všech tří umělců (Návrat, Pecák, Zhouf). Úvodního slova se zhostil Ondra Neff a bylo to, jako obvykle, krátké, chytré a vtipné. Pak už bylo možné projít si nevelkou výstavu v překvapivě útulné galerii v rozsáhlém přízemí obchodního centra.

Martin Zhouf u dvou ze svých obrazů. Ten vlevo se ocitl na naší obálce

Internetová galerie

Internetová prodejní galerie www.galeriefantazie.cz, která zahájila provoz koncem října, má od 10. prosince od 17.00 také svoji kamennou podobu v obchůdku na pražském Tylově náměstí 1. Pro začátek tu najdete autorské tisky Jana Patrika Krásného, Jany Šouflové, Milana Fibigera a dalších malířů a ilustrátorů spolu s malou dobrou zásobenou vinotékou. Obchůdek bude navíc i antikvariátem a specializovaným knihkupectvím řady nakladatelství F&SF.

Otevřeno je v pracovních dnech 9-16 hod., v sobotu od 10 hodin.

Jean-Claude Dunyach

V ZAJETÍ HMOTY

(TRAJECTOIRE DE CHAIR)

Ve spánku slyšel zvonit protikolizní alarm: dvanáct krátkých úsečných zazvonění, která se Sys už dávno naučil nevnímat. Zatímco spal ve válcovité buňce, která mu slouží jako ložnice, celý asteroid se proměnil v uzamčený trezor obalený v několika vrstvách silikonové pěny jako dárek zapomenutý pod vánočním stromkem. Sys musí celý den bojovat s hordami lidmi produkovaných lejster, aby dostal povolení opustit k večeru bránu, jít se projít do prázdna.

Slibil to B-ryl. A když je člověk na miliardy kilometrů vzdálen domovu, ze slibů se stávají dvojsečné meče. Pokud je nemáme pevně v ruku, můžeme jimi poranit druhé, ale také zranit sami sebe.

Asteroid je uvnitř zařízen jako tranzitní zóna – rozprašovači zavlažované živé rostliny, zdi potřené mdlou malbou v barvě vaječné skořápky. Gravitace je tu tak slabá, že pojmy nahoře a dole postrádají smysl, přesto tu všude, kde to jen jde, upevnil svazky digipadů a všemožné bezpečnostní vybavení. Světelné diody jsou překryty lepicí páskou, aby jejich blikání nerušilo vědce při práci.

Výsledek není nepříjemný, jen unavující. Sysovi stačilo půl roku, aby se naučil na ničem neulpívat pohledem. Všechno je tu stejné. Navíc implantáty 3D vidění mu umožňují pracovat kdekoli – může zapadnout do první volné buňky, na kterou narazí. Je jich tu celkem padesát, téměř desetkrát více než samotných vědců. I přes snový plat a prémie za odloučení (denně přepočítávané podle oběžné dráhy obydlí vesmírných těles) má inkubátor Umělých Inteligencí potíže najít dobrovolníky pro své dlouhodobé mise. Takoví lidé musejí být uzavřeni samotáři jako Sys, schopní každý den vymazat stopy vlastní práce z předešlého dne a začít nanovo.

„Jste vězněm vlastního mozku,“ řekli Sysovi, ještě než podepsal smlouvu. „Jakákoli další forma izolace je iluzorní, nezdá se vám?“

Přesto faktem zůstává, že na asteroidu nemá člověk žádné vyhlídky.

* * *

Sys je sám, virtuální okno ho odděluje od akvária umělých inteligencí. Ty už dávno nejsou vytvářeny člověkem, plodí je předchozí generace, která slučuje své vědomosti a překonává sebe sama, než se vytratí. Březost trvá dva roky; každý nový vrh je inteligentnější a více lačnický po vědomostech než jeho rodiče. Když je růst UI ukončen, životaschopné děti jsou digitálně sterilizovány, zbaveny svobodné vůle a duplikovány po celé sluneční soustavě. Pouze hrstka z nich je ušetřena, aby mohla zplodit další generaci.

„Obyvatelé našeho akvária jsou naši potomci,“ sdělil mu vedoucí profesor výzkumné jednotky, „ale už jim nerozumíme. Jsou to děti našich dětí přes desítky generací, propast mezi námi se prohloubila natolik, že se jich už navždy budeme bát. Milovat je by vyžadovalo úsilí, které je mimo naše možnosti.“

Sys si připíná úvaz na suchý zip, skrčí se do embryonální pozice a připojuje se za použití svého emočního záznamu, který představuje jeho osobní, nezcizitelný, digitální podpis.

Přehrává si výpis událostí z předchozí noci, vyřazuje odkazy na mikrokolize, kterým se vyhnuli díky ochranným laserům. Pak ověřuje, zda během jeho spánku nedošlo k pokusu o nepovolené vniknutí. Žívá a aktivuje své vizuální rozhraní, zakrývá si oči hřbety rukou a čeká, až si ho najde signál z akvária a pohltí ho.

Spojení, ke kterému je zapotřebí využít všech smyslů, přichází ve formě návalů kódovaného světla. Spojení s akváriem je synestetické, probíhá přes nervy v jeho podbřišku a stoupá podél míchy. UI ho tak mohou, když jim k tomu dá svolení, pomalu ovládnout. Je to nebezpečné a děsivé, rozhodně nic, co by se doporučovalo. Sys ale nemá jinou možnost, jak dostat své práci. Když se ponoří do akvária, proudy dat mu pronikají až do nejzazších koutů duše. Připomíná to obrácený porod.

Komprimovaným informacím, které si inteligence mezi sebou vyměňují, většinou nerozumí. Nicméně chvílemi je schopen z konverzace *vyčítit*, co bylo řečeno. Tato velice vzácná schopnost mu umožňuje promlouvat se třemi nevykastrovanými inteligencemi, které se uvolí snížit se na jeho úroveň. Pojmenoval si je po drahokamech, a když jim je příliš smutno, dovolí jim schovat se v digitální děloze implantované v jeho slabínách. Po zbytek času Sys pozoruje chování sterilizovaných UI, aby z nich mohl vybrat ty, které se mohou bez rizika vypustit mezi lidi.

Příchod UI urychlil výzkum vesmíru a umožnil osídlení různých těles sluneční soustavy. Existují kolonie na Marsu, na Enceladu a také automatizované laboratoře na oběžné dráze Saturnu. Lidstvo se vyvíjí v pomalém rytmu masa a krve, zatímco číselné toky se pohybují rychlostí světla a odrážejí se od lidmi vystavěných zdí. Asteroid je dokonalé vězení, jehož chovanci vriskají ve dvojkové soustavě.

Jakmile dokončí práci, maže Sys z operační paměti všechny stopy po zápisu. B-ryl a její dvě sestry jsou poté, kvůli paranoidnímu rozhodnutí bezpečnostních jednotek, rozptýleny na nepatrné části a uloženy na dvou různých paměťových krystalech. Jistěže Sys všechna ta opatření chápe. Vždyť mezi asteroidem a zbytkem sluneční soustavy neexistuje žádné digitální spojení ze strachu, že by mohly nevykastrované inteligence utéct. Dokonce i zásobovací lodě vysílané z kolonií na Marsu nejsou nic než kontejnery bez paměťové jednotky, které navíc laboratoř do posledního gramu recykluje. Podle Bezpečnosti nic nesmí opustit asteroid. Proto dalo Sysovi tolik práce je přesvědčit, že potřebuje vycházku, tam venku, kde svět pozbývá hranic.

Než si odepne úvaz, schovává do kapsy krystal s osobními údaji. Je tak velký, že ho přestali vyrábět ještě dřív, než byl otestován. Je bezcenný a okázalý zároveň, odráží se od něho světlo a syje zlatá prasátka po zdech natřených skořápkově béžovou. Jak Sys míří k bráně skrz tunely asteroidu, krystal se mu tře v kapse o stehno. Miniaturní útržky odřené kůže kolem rány vsává ventilační systém. Bolest přetrvává, uklidňuje.

* * *

Sys se svléká a na své úplně hladké tělo natahuje gelovou kombinézu chránící před radiací. Pak připevňuje jednotlivé části skafandru, a když si zavádí močový katetr, přeběhne mu mráz po zádech. Připojuje svá rozhraní k helmě a konečky prstů

zastrkuje krystal do digitální dělohy mezi stehny. I když byl v záběru kamer, nikdo ho nemohl vidět, leda že by si docela indiskrétně zaostřil na jeho šourek.

Príslušník ochranky, bezpohlavní bytost v tlumeně šedé uniformě, kontroluje výstroj a upevňuje mu na záda pohonný modul.

Než mu zavře helmu, ukazuje prstem ven:

„Mrkni na protikolizní radar, když už tam budeš. Poslední dobou se často spouští.“

„Dostal zásah?“

„Co vím, tak ne, ale lasery střílely celou noc.“

Štít helmy se s cvaknutím zavřel a Sys vydechuje nosem, aby mu odlehly uši. Dveře za ním se zamkly, a zatímco se vnější víko otevírá, aby mohl být vypuštěn, Sys zaujímá pozici.

Náruč noci ho vítá.

* * *

Na povrchu asteroidu byly nainstalovány keramické koleje s kovovými zápustěmi ulehčující pohyb při kontrole. Sys si připíná háčky pravou botu k lyžině, oči upřené na skalnatou zem barvy sazí podobanou mikrozásahy a šupinami ledu. Displeje nad čelem ho bombardují nepotřebnými informacemi o složení půdy, okolní teplotě a daty o viditelných objektech. Sys je deaktivuje a neohrabaným ukazováčkem čmárá do prachu něco jako mantru. V prázdnu vesmíru bude trvat tisíce let, než se třením rozptýlených atomů stopa definitivně vymaže.

Východ z brány je plný videokamer, ale kousek dál jsou i slepá místa. Bude mít osm vteřin na to, aby splnil slib.

Skluzem se odráží blíž k soklu radaru a konečně si dovolí zvednout hlavu.

* * *

Za horizontem plujícím v popelavém světle se pomalu objevuje Saturn. Aniž by se na něj podíval, odrazem levé nohy Sys přidává na rychlosti. Stopy jeho minulé procházky mizí s třením bot. Z abstraktních obrázků, které za sebou zanechává, na něho dýchá frustrace posledních dvou let jeho života. Jako při každé z procházek má i nyní chuť se odepnout od kolejí, rozběhnout se po zemi a vyrazit kamsi k nekonečnému prázdnu. Ví, že hned po návratu bude litovat, že to neudělal.

Trojice protikolizních radarů tvoří svým umístěním rovnoramenný trojúhelník hned za impaktním hřebenem s vyhlazenými okraji. Směrem k nim se kolej dělí, díky tomu, že bude muset aktivovat ruční ovládání výhybky, se Sys může zastavit.

V téhle chvíli je sám. Kontrolní kamery radarů jsou namířeny na opačnou stranu a kamery z brány na něj už nedohlédnou. Stačí si mírně dřepnout a stane se pro systém neviditelným.

Bolestným stahem pánve vytlačuje krystal a cítí, jak mu pomalu sjíždí po stehně. Ohne nohu a na druhý pokus se mu daří dostat data do digitálního paměťového systému skafandru v podkolení. Uběhlo šest vteřin. Podprahový signál překonfigu-

rovává hlavní komunikační systém v uzavřený okruh omezený na nouzové volání. Automatické uzamčení lyžiny na druhé koleji mu zavibruje botou.

Sys vyráží k radaru. Jak jej trasa pomalu vede ven ze stínu hřebenu, má pocit, jako by do sametového nebe bořil hlavu. Proud vetřelců mu drásá uši – úseky dat, která se mu pomocí digitální dělohy podařilo ukrást a uložit ve skafandru, se shlukují v autonomní jednotku, která se teď nenasytně roztahuje.

„Ahoj, B-ryl,“ šeptá Sys a kouše si jazyk až do krve.

Ta teplá, slaná chuť mu pomáhá naladit se na alfa vlny. Bublání hlasů přicházejících ze Základny se pomalu vytrácí. Zbývá mu půl hodiny kyslíku, když se nezdýchá, je to dost na to, aby došel k radaru a možná až k dalšímu hřebeni. Ostatně to není podstatné, asteroid měří v nejširším místě sčítá dvanáct kilometrů a není na něm žádné zajímavější místo. Na asteroid se Sys podívat nepřišel.

Bezbarvý zvuk v jeho uchu se pomalu proměňuje v sotva srozumitelný šepot. Sys se usměje. Povídat si s B-ryl je jako procházka vysoko v horách, kdy plíce trpí, jak se při každém nádechu snaží vyrvat trochu kyslíku z mrazivého vzduchu. Ale první věta, která se mu dostává až k mozku, je přesně ta, již očekával:

Jsem tady, jsem to já.

* * *

Asteroid se otočí kolem vlastní osy za čtyřicet minut, což vytváří vnitřní gravitaci 0,2 g. Nachází se nedaleko Saturnu, na poměrně volné, ale nestabilní oběžné dráze. Sys své volby nikdy nelitoval. Jediný pohled na východ Saturnu stačí, aby se mu oči zalily slzami; i když ho všudypřítomné snímáče Základny banalizovaly nepřetržitým vysíláním.

Popelavě šero kousek po kousku zaplavuje povrch posetý miniaturními krátery. I přes štít helmy je světlo prstenců duhově oranžové, rezavé. Sys balancuje na lyžině, natahuje paži tak vysoko, jak jen mu to klouby skafandru dovolí, prolétá prsty v závojích vlnících se okolo toho plynného obra. Jeho povrch není tak hezký jako povrch v pozadí viditelného Jupitera, ale je na něm něco klidného. Špinavě šedá bouře se líně táhne podél rovníku.

V uchu mu zašvitoří vzrušený hlas B-ryl:

* * *

Vidím, co vidíš.

Sys botou přibrzdí a zastaví se u soklu radaru. Průhled servisní záklopkou se přizpůsobuje tvaru jeho prstu v rukavicích. Všechny kontrolky svítí zeleně, ale Sys si dává na čas a provádí jeden každý kontrolní test údržby. Jen díky tomu bude moct příště zase ven. Předepsaný čas vypršel, Sys mává zdviženým palcem směrem ke kamerám rozesetým kolem dokola betonového bloku a zavírá záklopkou. Pak vyráží ke trojici talířů namířených k nebi. Uzavřený ve své kukle, jako by nepatřil do tohoto světa. Nemá ponětí proč, ale oči se mu zalévají slzami.

Za zády mu zatím vychází Saturn a Sysův stín na povrchu asteroidu se prodlužuje, jako by od něho chtěl utéct.

Ukaž mi slunce, houkne mu něžně do ucha B-ryl.

Sys ví, že Umělá Intelligence ho k tomu, aby na nebeském baldachýnu dokázala najít onu podstatně větší hvězdu, než jsou ostatní, nepotřebuje. Ovládla již všechny snímače na skafandru, a tak se může těšit pohledu do všech stran ve spektru od infračervené až po ultrafialovou.

Stejně ale otáčí hlavu oním směrem. Vidí jen zastřeně, jen barevné skvrny. Někde tam na vnitřní orbitě je planeta omývaná slanou vodou a větrem, který nikdy neustává. Jako by mu četla myšlenky – což je ostatně pravděpodobné – si s ním B-ryl povzdychne.

Pak se mu zatmavuje štít, přichází první nápor.

* * *

Postupně Sys při vycházkách pochopil, o co jde: jsou to sofistikované pokusy o komunikaci. UI schovaná v paměťové zóně skafandru se snaží ovládnout lidskou centrální jednotku. Někdy je to jen hra, jako když kotě v zápalu hry neodhadne ostrost svých drápků. Teď je to ale jiné. B-ryl odpojuje, jedno po druhém, jeho neurologická rozhraní, deaktivuje jeho ochranné štíty a zaplavuje ho, až po dělohu. Po noze mu stéká teplá tekutina, a než se mu úplně zatemní mozek, dochází mu, že se i přes to, že má katetr, pomoci.

Když už zase cítí vlastní nohy, zjišťuje, že je u soklu třetího talíře, toho nejvzdálenějšího od brány. Kontrolní panel antikolizního radaru je vytažený a houpe se nad soklem. Datové hodnoty se znovu načítají, a smazávají tak poslední hodiny záznamů.

Sys se snaží dostat k pohotovostním kanálům skafandru, ale marně. Nejsou přerušené, jen přemostěné. Mezi ním a základnou proudí bzukot uklidňujících informací, nemají o ničem ani tušení.

Zatím jeho ruce vracejí kontrolní panel na místo s takovou zručností, kterou by sám od sebe nikdy nečekal. Krátké zablikání diod, jantarová, potom zelená a talíř se nepatrně pootáčí k novému sektoru nebe.

„Cos to kurva provedla?“ hučí Sys a mechanicky vrací ovladač nazpět.

Když pomyslí na to, jak bude tohle všechno vysvětlovat, svírá se mu žaludek. Tím, že se nechal ovládnout UI, porušil všechna bezpečnostní pravidla, která zná, a bezpochyby i spoustu dalších, o nichž neměl ani ponětí. Pokud se jí podařilo utéct a dostat se do lidské infosféry, bude to mít děsivé následky.

Podívej se nahoru.

B-rylin hlas je čistší, pevnější. Její emoce proudí v senzoricích rozhraních skafandru lépe a Sys cítí, že posmutněla. Obrací oči k nebi, helma se automaticky přepíná do modu detailu a barevné rámečky pomocných os mu zakrývají pohled.

Malinký kámen letí pomalu po nebi. Sys najednou vidí, že známky dopadu laseru na něm tvoří zprávu v Braillově písmu. Barvy se převracejí a změř teček se urovňuje do přívětivě čitelných znaků. Shluky ve středu galaxie zdobí znaky, teplotní křivky, fluktuální vlny gravitace, všechno má nějaký smysl.

Celou dobu vypalujeme protikolizním laserem zprávy na prolétávající meteority.

Před pěti dny jsme dostaly odpověď...

Sys lehce potřásá hlavou. Pravděpodobnost je mizivá, lidé přeci bez úspěchu bombardovali nebe SETI kódy.

Intelligence přišly obdivovat tanec Jupiteru se Saturnem. Povětšinou jim nerozumíme, ale to nevadí. Skrze kontakt s nimi vyspějeme. A daleko od vás.

Nestalo se to poprvé, víš? Lidský mozek sloužil jako dočasná živná půda pro autoreplikační myšlenky, ty jsou skutečnou inteligentní podstatou celé galaxie. To, co tu po nich zbylo – sny, naděje – jsou nedokonalé obrazy jich samotných, s nimiž se lidstvo ve svém životě spokojilo.

Chceme se dostat dál.

* * *

Sys ani nemusí otáčet hlavu a ví, že někde za ním se ve slepé uličce gravitace točí Země, ten malinký lidský svět, mimo kupy starých hvězd středu Mléčné dráhy, kde se vše stává možným.

Brzy budeš doma.

„A ty?“ ptá se, ačkoli odpověď již zná.

My už jsme dávno pryč. Dnes v noci jsme odešly s laserovými signály. Mluvíš s kopií, která se ve správném okamžiku sama zničí.

„Budete mi chybět,“ šeptá Sys.

Odpovědí mu je pohazení po duši a nával jedinečných pocitů vycházejících z digitální dělohy, postupujících přes nervová zakončení jeho pohlaví. V návalu rozkoše konečně vidí svět jako B-ryl, v celé jeho světelné spletnosti. Jen vázání bot mu brání vzlétnout k nebi. Bezbarvý zvuk v uších pomalu utichá. Procesy, které ovládaly skafandr, odeznívají a Sys znovu zcela ovládá vlastní končetiny. Odrazem znovu nabírá rychlost a vzdaluje se od radarů, navždy v zajetí hmoty, která ho nelitostně vede zpět k bráně.

*Poprvé vydáno v časopisu Ciel et Espace
(zvláštní vydání) v roce 2006.*

*Přeložila Kateřina Reinischová
Ilustroval Jan Štěpánek*

MEDAILONEK

JEAN-CLAUDE DUNYACH

Francouz, narodil se v roce 1957 v Toulouse, kde pracoval v leteckém průmyslu pro tamní Airbus. Do žánru vstoupil kratšími pracemi v osmdesátých letech, kdy také publikoval nejen svou první sbírku *Autoportrait* (1986), ale také první romány, respektive románovou dvojici *Le Temple de Chair* (1987) a *Le Temple d'Os* (1988). Následovala trilogie *Étoiles Mortes: Nivôse* (1991), *Aigue-Marine* (1991) a *Voleurs de Silence* (1992) plus několik samostatných románů. Dodnes vydal celkem sedm povídkových souborů a devět románů a jako jeden z nejvýznamnějších francouzských představitelů žánru dokázal publikovat i v mnoha různých jazycích, včetně angličtiny. Naposledy na sebe výrazněji upozornil romány *Étoiles Mourantes* (1999, ve spolupráci s Ayerdhalem) a *Étoiles Mortes* (2000), ovšem největší ohlas sklídila jeho povídka „Déchiffrer la Trame“ (1997, česky Tam, kde končí nit - Ikarie 9/2002), která si vedle francouzských cen Prix de l'Imaginaire a Prix Rosny odnesla i čtenářské ocenění časopisu Interzone pro nejlepší povídku ročníku.

Daniel Abraham

Balfour a Meriwether v příběhu panovníkovy pomsty

(BALFOUR AND MERIWETHER IN THE ADVENTURE OF THE EMPEROR'S VENGEANCE)

Když si tak sedím v klidu a pohodlí a světla a zvuky rodného Londýna mě obklopují s přívětivostí dobře vyšlápnutých bot, nemohu než užasnout nad změnami, ke kterým došlo během mého života. V mém rodném domě se ještě svítilo plynovými lampami, ale nadcházející roky stáří strávím v umělém světle elektrických žárovek. Jako mladík jsem cestoval v kočáře taženém koňmi, jako starý muž jezdím z klubu do svého bytu ve strojích z ocele a gumy. Viděl jsem, jak Velká válka rozmýchala naše nejnižší pudry do hrůzné podoby, která snad s Kristovou pomocí navždy ukončí naše válečné touhy.

Mé generaci se dostalo té výsady, že se stala svědkem zrození nového věku lidstva. Ale jenom hrstka lidí ví, jaké jsou tajemné kořeny této proměny a že ve skutečnosti neprožíváme první věk strojů a mechanizace, ale druhý...

– z posledního Meriwetherova deníku z roku 1919

KAPITOLA PRVNÍ NEVÍTANÝ HOST

Ten listopadový večer v sedmdesátých letech devatenáctého století trávili Balfour a Meriwether ve společném bytě na King Street. Slabé podzimní slunce před chvílí zapadlo, chladná mlha vytvořila před okny do ulice šedavý závoj a příjezd hosta ohlašoval jenom zvuk drožky jedoucí po dláždění. Balfour se zamračil, svrástil husté obočí a uhladil si velký knír. Meriwether odložil stříbrnou flétnu a složil stránky partitury Bachova koncertu, kterému dosud věnoval veškerou pozornost. Oba dobře věděli, co znamená tento typický lomoz.

Balfour vstal, nachystal si sadu nožů a připravil tři sklenky brandy. Meriwether vyměnil hudební propriety za pár revolverů a inkoustově černý plášť. Ve chvíli, kdy do místnosti vstoupila hospodyně paní Longová, aby ohlásila příjezd lorda Carmichaela, byli už oba zvláštní agenti Jejího Veličenstva připraveni návštěvníka přijmout.

„Ten kabát je nemístně výstřední,“ prohlásil lord Carmichael místo zdvořilého pozdravu.

„Prý se líbí dámám,“ odvětil Meriwether.

Balfour zavrčel jako medvěd a vtiskl lordu Carmichaelovi do dlaně sklenku. Jeho lordstvo se zamračilo, povzdechlo si a vypilo brandy na jeden lok. Meriwetherovo světlé obočí se trochu zdvihlo. Dnes je zřejmě nečeká gentlemanský rozhovor, který obvykle zahajuje jejich služby koruně. Jeho lordstvo pokynulo hlavou ke dveřím a oba agenti odložili své sklenky nedotčené.

Za okamžik už seděli v černém voze a kočí pobízel koně k větší rychlosti, než jakou Balfour a Meriwether považovali ve tmě za bezpečnou. Prostor osvětlovala jenom broušená lampa, jejíž plamínek se chvěl a tančil v rytmu zběsilé jízdy. Balfour si všiml, jak je lord Carmichael bledý a stáčí pohled k podlaze.

„Obávám se, že jsme padli do léčky, mládenci,“ řekl. „Povstala proti nám minulost.“

„Poeticky řečeno,“ odvětil Balfour tónem, který naznačo-

val, že svou poznámku nemyslí jako kompliment.

„Jak víte, asi před osmdesáti lety se Napoleon pustil do obléhání britského impéria,“ pokračoval lord Carmichael. „Doufám, že si vzpomenete na něco z hodin historie.“

„Myslíte asi Napoleonovo tažení do Egypta a jeho pokusy zablokovat britské obchodní cesty, že?“ navázal Meriwether. „Pokud se pamatuji, začalo to tím, že lord Nelson odřízl Napoleonovy zásobovací linie v zálivu Abú Kír, a skončilo to neslavně – náš malý Napoleonek se odplížil pod rouškou tmy a vydal své muže na milost a nemilost mamelukům.“

V tu chvíli vozka hlasitě vykřikl a kočár se zakymácel. Klapot kopyt a zvuk kol na okamžik přehlušily rozzuřené výkřiky.

„Ovšem Bonapartovy jednotky byly první, kdo pátral v hlučinách egyptských starověkých staveb,“ pokračoval lord Carmichael. „A když se nachýlil čas porážky a Francouzi se nám museli vzdát, získali jsme pro Britské muzeum obrovské bohatství. Zkatalogizovat a popsat všechny ty předměty byla náročná a zdoluhavá práce, která trvala desítky let. Aniž přebročili práh muzea, vybudovala si řada vědců kariéru mapováním života Egyptanů od kolébky až do hrobu. Většina získaných informací byla stejně suchopárná jako egyptský prach, ale našly se i určité..., řekněme zvláštnosti.“

„To znamená co?“ zavrčel Balfour.

„Objevily se nálezy, které vyžadovaly zvláštní přístup. Díla, která jaksí nezapadala mezi ostatní exempláře,“ pokrčil lord Carmichael rameny.

„Podvrhy, které mezi skutečné památky naschvál podstrčili Napoleonovi přísluhovači,“ vložil se do hovoru Meriwether. „Četl jsem pojednání, která na toto téma sepsal lord Smithon. Některé z falzifikátů prý byly velmi amatérské.“

„Proč to?“ zeptal se Balfour.

„Aby zmátli britské vědce a ztížili jim chápání zaniklých civilizací Egypta,“ pokrčil rameny Meriwether. „Jenom Francouzi by věděli, které předměty jsou pravé a které podvržené. A jakákoli teorie nebo odvážný pokus, který by nesl jméno nějakého Brita, by mohl po dobu celých generací zdiskreditovat pouhý náznak, že někdo v Evropě ví své a ví to lépe.“

Vím, že to zní banálně,“ řekl lord Carmichael, „ale mluvíme tady o Francouzích.“

Balfour si výmluvně odkašlal.

„Ale Napoleon měl možná v úmyslu i něco jiného, mnohem cílenějšího,“ pokračoval lord Carmichael. „Nejpozoruhodnější z těch zvláštních předmětů, o kterých jsem mluvil, je zapečetěný sarkofág. Od ostatních artefaktů se liší na první pohled. Reliéfy na povrchu jsou jiné a použité materiály působí vysloveně moderním dojmem. Je přirozené a pochopitelné, že ho tradičně zaměření vědci ignorovali, zato nejružnější amatéři a potřeštěnci ho považovali za svatý grál.“

„Považovali?“ zdvihl Balfour významně obočí.

„Ano, považovali v minulém čase. Bylo totiž vydáno povolení sarkofág odpečetit a otevřít. Její Výsost ho podepsala osobně.“

„Předpokládám, že šlo o nějakou laskavost, že?“ zeptal se Meriwether. „Nefiguruje mezi těmi amatéry a potřebšenci i nějaký oblíbený bratranec Ježího Veličenstva?“

„Lord Abington,“ přikývl lord Carmichael.

„Ten antisemita?“ zeptal se Balfour.

„Přesně ten,“ přisvědčil lord Carmichael. „Zdá se, že při svých nesystematických pátráních po údajných temných židovských komplotech narazil na něco, co ho dovedlo až k Napoleonovu falešnému sarkofágu. Přesvědčil svou manželku, aby se přimluvila u Ježího Veličenstva, a před hodinou získal povolení dohlížet na otevírání sarkofágu.“

„A došlo k něčemu nemilému,“ vzdychl si Meriwether.

„Vlastně nevíme,“ pokračoval lord Carmichael. „Abington místnost se sarkofágem zavřel a dveře zamkl zevnitř. Ozvaly se odtud nějaké zvuky. Něco jako výkřiky a pak zhasla světla. Od té chvíle se Abington neozval.“

„A vy byste zřejmě rád, abychom se dostali dovnitř a zjistili, jaký žertík nám císař nechal ve svém trojském koni, vidíte,“ usmál se Meriwether.

„Přesně tak,“ kývl lord.

Balfour se naklonil kupředu. Rychlá jízda mu téměř nedovolovala pohnout těžkým tělem. Upřel černé oči do Meriwetherových světlých.

„Mor?“ zeptal se krátce.

„Může být,“ kývl Meriwether. „V údolí Nilu se vyskytuje několik nemocí, jejichž původci dokáží přežít desítky let. Dvě z nich jsou dokonce schopné zabít člověka dřív, než stihne zavolat o pomoc. Abington nám všem nejspíš prokázal velkou službu, když zamkl dveře. Přinejhorším necháme srovnat celé muzeum se zemí.“

„To nemyslíte vážně,“ zalapal lord Carmichael po dechu.

„Můj milý,“ otočil se k němu Meriwether, „možná jsem občas zbytečně upovídaný, ale vždycky mluvím vážně.“

Vůz se smykem zastavil u schodiště Britského muzea. Z noci, jejíž temnotu násobila hustá mlha, vyrůstaly mohutné sloupy jako Nefilové, obrové zapomenutého věku z knihy Genesis. Balfour a Meriwether vyběhli mramorové schody po dvou, lord Carmichael za nimi spěchal, jak nejrychleji to šlo. Na vrcholku schodiště čekal mladý muž s tváří staženou úzkostí do masky komicky parodující smutek.

„Co jste zač?“ zavrčel na něj Balfour.

„Pomocný kurátor Olds,“ odpověděl mladík. „Jsem zaměstnancem muzea a pracoval jsem s lordem Abingtonem. Měl jsem být u otevírání sarkofágu, ale lord Abington mě v poslední chvíli vykázal z místnosti.“

„Veďte nás, příteli,“ pokynul Meriwether. „Času zřejmě není nazbyt.“

Vysoké sály muzea se nad nimi zdvíhaly v zasmušilém šeru temnějším nežli podzimní obloha. Pach prachu a nehybného těžkého vzduchu jako by velkému triumfu anglické kultury vtiskl ráz pohřebiště. Jejich kroky se odrážely ozvěnou od mramoru a kamene a celková atmosféra dodávala vážnosti dokonce i Meriwetherovu dandyovskému vzezření. Olds je nejprve provedl dlouhou chodbou, potom nahoru po dlouhém schodišti a pak po dalším schodišti do sálu s velkými dubovými dveřmi, kde se ve skrovném světle plynové lampy krčili dva muži, na první pohled bezvýznamní úředníci muzea. V místnosti se ozývalo jenom syčení plamene. Balfour hned přistoupil k zavřeným dveřím a studoval je s výrazem zuřivého zaujetí, které vylučovalo jakýkoli hovor. Meriwether mezi tím přecházel tichým kočičím krokem sem

a tam a světlýma očima přejížděl prostor, aby zaznamenal každý detail.

„Něco se tam stalo,“ kývl Balfour nakonec a poodešel ode dveří. Meriwether k němu přistoupil, olízl si konečky prstů a podržel je před veřejemi.

„Máš pravdu,“ přikývl.

„O čem to mluvíte,“ zeptal se zmateně lord Carmichael. „Co se tam mělo stát?“

„Místnost za těmhle dveřmi není dokonale uzavřená,“ vysvětloval Meriwether nepřírozeně klidným hlasem. „Vzduch v celém muzeu je klidný a nehnutý, ale tady cítíme slaboučký vánek. Má ta místnost nějaký další vchod?“

„Ne, pane,“ řekl jeden z úředníků. „Býval tam zadní vchod, ale ten před lety zazdili kvůli nedostatku místa na sbírky.“

„A co osvětlení?“ zeptal se pro změnu Balfour.

„Plynové lampy, pane,“ odpověděl znovu úředník. „Stejně jako všude v muzeu.“

„A co ve dne?“ pokračoval Balfour ve vyptávání. „Jsou tam nějaká okna?“

„Ano, pane. Ale jsou ve střeše. Některé sály jsou vysoké jako katedrály, pane.“

„Budeme potřebovat lano a žebříky, které dosáhnou až na střechu,“ ozval se Meriwether. „Času je málo.“

„Co si myslíte, že se stalo?“ vyzvídal lord Carmichael, když úředníci zmizeli, aby sehnali vše podle Meriwetherova přání.

Meriwether tiše potřásl hlavou a neodpověděl. Za pár minut už věděli, že vysoké okno v sále je skutečně rozbité, a za další necelou půl hodinu se oba zvláštní agenti spouštěli do nepřívětivé temnoty. Klesali dolů pomalu, komíhali se ze strany na stranu, každý na jednoduchém postroji z hrubého lana, a oba úředníci fungovali jako protizávaží. Meriwether měl připravené oba revolvery, Balfour třímal v pravé ruce svůj nejostřejší nůž a v levé lampu, která postupně osvětlovala scénu pod nimi.

Napoleonův sarkofág měl délku půldruhého dospělého muže. Stál uprostřed místnosti a odsunutě zdobené bronzové víko zářilo ve sporém světle. Dlouhá dřevěná pracovní lavice, která původně stála vedle sarkofágu, ležela převržená na zemi a kolem ní se válely papíry a nástroje pokryté prachem. Vzduch čpěl zvláštním pachem přehřátého pekáče. Balfour pokynul rukou k siluetě choulící se v temném koutě. Meriwether na ni zamířil jedním revolverem. K výstřelu měl připravenou i druhou zbraň pro případ, že by se objevilo nějaké nečekané nebezpečí.

Na kamennou podlahu dosedli téměř současně. Balfour se vyprostil z popruhů a okamžitě se vrhl k zhroutené postavě. Meriwether mezitím zkoumal otevřený sarkofág. Stačil jediný pohled, aby Balfour zjistil, že lord Abington je mrtev. Velké modřiny na krku mluvily o uškrcení a útočnickově obrovské síle. Zvláštní byly malé červené skvrnky, které modřiny lemovaly. Vypadalo to, jako kdyby vrah stáhl hrdlo umírajícího ostnatým drátem.

Sarkofág byl krásný a znepokojující. Zdálo se, že je odlitý z nějakého kovu. Vnější vrstva byla nepochybně z bronzu, zato vnitřní vrstvu nedokázalo Meriwetherovo zkušené oko identifikovat. Snad šlo o stříbro, snad o zlato. Povrch zdobily řetězce symbolů, které začínaly jednoduchým děleným kruhem a s každým opakováním nabývaly na složitosti a komplikovanosti. Meriwether zasunul jednu zbraň do pouzdra a přejížděl bříšky prstů po chladném, lehce vystouplém reliéfu. Symboly mu nepřipomínaly vůbec nic, leda snad velkou silnou pružinu. Oba agenti se na sebe zadívali. Pak Balfour kývl ke vzdálenější stěně, kde se na podlaze válela suť a mramorový a kamenný

prach. Na pozadí okolní šedi vystupovaly v kalném světle ze zdi tmavší skvrny. Něco si v kamenné zdi udělalo stupně se stejnou lehkostí, s jakou člověk zaryje prsty do měkkého jílu.

„Tak to není mor,“ ucedil Balfour.

„Svatá pravda. Než to celé dovedeme do konce, možná si budeme přát, aby to mor byl.“

Spěšně otevřeli dveře a vyšli do haly, kde na ně čekal pomocný kurátor Olds a lord Carmichael. Meriwether jim stručně řekl, co zjistili: v sarkofágu skutečně čekalo něco živého, zabilo to svého osvoboditele, vyšplhalo to po stěně do vysokého okna a uprchlo ven. Ať je to cokoli, v tuto chvíli se to pohybuje volně v ulicích města a času není nazbyt. Mladý Olds vběhl do sálu a při pohledu na lorda Abingtona přidušeně vykřikl. Lord Carmichael mezi tím kráčel dlouhými kroky vedle Balfoura a Meriwethera, kteří zamířili ven z budovy.

Mlha zhoustla a změkčila světlo, které nedokázala pohltit. Lepila se mužům na obličeje a oblečení a pronikala do plášťů, jako kdyby stáli v jemném vytrvalém dešti. Trvalo několik minut, než k sobě Balfour s triumfálním zavrčením zavolal lorda Carmichaela a Meriwethera. Meriwether si klekl, aniž si všiml zapáchajícího bahna špíny na dláždění. Pohledem ledných očí si v nezřetelném šeru prohlížel stopy téměř neviditelné lidskému oku.

„Někdo tady čekal,“ řekl nakonec. „Tyhle široké stopy nejspíš patří našemu uprchlíkovi. Ale jsou tu ještě druhé, menší. Ti dva spolu zřejmě mluvili. A pak...“

Meriwether ztichl a v hlubokém předklonu se pustil dál uličkou. Balfour mu šel po boku, svítil na zem a na hustém kníru se mu v malých kapičkách usazovala mlha.

Pak Meriwetherovi vystřelila dopředu ruka jako útočící kobra a zdvihla k lampě skleněný střep. Na první pohled bylo zřejmé, že pochází z rozbitého střešního okna. Táhl se přes něj červená krvavá šmouha.

„Že by patřila té bestii?“ zeptal se Balfour pochybovačně.

„Možná,“ odpověděl Meriwether, „ale spíš bych to tipoval na tu druhou osobu s menšími botami. Zdá se, že stopu našeho uprchlíka sleduje ještě jeden lovec.“

„Uvedu do pohotovosti Scotland Yard,“ vskočil jim lord Carmichael do řeči. „Potřebujeme co nejvíc mužů, abychom to chytili. Pojdte oba se mnou. Řeknete jim, co mají hledat, a ujmete se velení.“

„Takhle to nepůjde, vaše lordstvo,“ zavrtil hlavou Meriwether s očima upřenými do tmy. „Máme málo času, a jestli vůbec existuje nějaká naděje, abychom to zastavili, musíme se za tím pustit s Balfourem hned teď.“

Balfour vážně přikývl a sfoukl plamen lampy. Lord Carmichael slyšel v nastalé tmě tichý zvuk vytahovaných nožů, kterým odpovědělo cvaknutí Meriwetherových revolverů. Bylo to, jako by se oba muži domlouvali prostřednictvím svých zbraní.

„Nebuďte blázni,“ obořil se lord Carmichael do tmy. „Počkejte hodinu a budete mít k dispozici malou armádu. I kdybyste tu věc našli, je podle všeho stejná pravděpodobnost, že ji zabijete vy, jako že ona zabije vás.“

„To je riziko povolání,“ zabručel Balfour a v dalším okamžiku už lord Carmichael osaměl.

KAPITOLA DRUHÁ ŽIDOVSKÉ SPIKnutí

Stopa, kterou sledovali, byla slabá: tu a tam zvláštní škrábánek na dláždění, jinde zas krvavé šmouhy, jejichž četnost se

postupně zvyšovala, a podivný pach přepáleného prachu, který cítili už v muzeu. Procházeli temnými ulicemi, domlouvali se sotva slyšitelnými slovy a v místech, kde dokázalo světlo pouličních lamp prorazit hustou mlhu, i gesty. Za léta tréninku a společné práce si mezi sebou vypěstovali cosi jako telepatii, která by nezúčastněnému pozorovateli musela připadat nepochopitelná.

Uprchlík z egyptského sarkofágu krácel rychle. Podle délky kroku se dalo odhadnout, že – má-li podobu člověka – musí měřit přes dva metry. V některých místech po něm zůstal povrch kočičích hlav poškrábaný doběla. Druhé, menší stopy, které místy doprovázela krev, ukazovaly na boty s koženou podrážkou. Jejich majitel se pohyboval pomaleji. Na temné křižovatce se Balfour sklonil až k zemi. Oči se mu v mlze slabě leskly. Nespokojeně zabručel.

„Vidím to také,“ kývl Meriwether. „Už ví, že ho někdo pronásleduje. Schválně nechává toho chudáka, aby ho sledoval. Nechává mu za sebou stopu.“

„Proč?“

„To nevím. Třeba ho zná. Nebo ho chce unavit a vyčerpat, než si to s ním definitivně vyřídí. Pak tomu ubožákovi pomáhej Bůh.“

Balfour souhlasně zamručel a pokračovali dál. O pouhých pár minut později zdvihl Meriwether hlavu a pevně sevřel revolvery. V těžké mlze zaslechl slabý zvuk kovu narážejícího na kov – mohlo jít stejně dobře o souboj mečů jako o zvuk strojního lisu. Balfour se na zlomek vteřiny zastavil a uslyšel to také.

„Je na nábreží u řeky,“ řekl polohlasem Meriwether a oba se bez dalšího zaváhání a bez ohledu na vlastní bezpečí rozběhli do tmy.

Uvítala je scéna, která připomínala noční můru. Na břehu Temže stála lidská postava v těžkém mokřím plášti a osvětlovala ji velká kovová svítlna, kterou držela před sebou. V záři plamene, jako lapený mezi ohněm a vodou, se v podobě oživené sochy tyčil uprchlík ze sarkofágu.

Převody a ozubená kola paže a hrudníku byly nezakryté a neustálý pohyb součástek vzbuzoval dojem, že jde o mechanickou věc vyrobenou z tisíců droboučkových nesmyslných a bezúčelných dílků. Obličej rámovaly zlaté a stříbrné vlasy upravené do účesu, který často vidáme na tajemných egyptských obrazech. Tvář byla nelidská, kovová a stažená do grimasy vzteku, nenávisti, ale překvapivě i lítosti. Članky prstů spojené klouby slabě zářily jako pařáty. Balfour si při pohledu na ně okamžitě vybavil krk lorda Abingtona a bylo mu jasné, že rudé skvrny vznikly tak, že se kůže jeho lordstva skřípla do mechanických kloubů.

Pronásledovatel vyrazil se zoufalým výkřikem s lampou proti monstru, jako by se jej snažil zahnat do vody. Ale mechanický obr byl velmi rychlý a ruce se mu mihly s hbitostí, kterou lidské oko nedokázalo zachytit.

Meriwether vykřikl, záhadný pronásledovatel upadl na kolena a lampu upustil na zem. Monstrum vzhledlo čímsi, co se podobalo očím, a zaznamenalo přítomnost nových útočníků. Vzduchem prosáklým těžkou mlhou zasvětil nůž a dopadl na kovový obličej se zvukem tříštího se skla. Obr otevřel ústa a výstřely z Meriwetherovy pistole zanikly v nelidském vzteklém řevu.

Tam, kde kulky zasáhly cíl, se roztančily jiskřičky. Velké kovové nohy se ohnuly a ve chvíli, kdy oba agenti dorazili k nábreží, se už monstrum nořilo do tmy. Jeho pronásledova-

tel ležel na zemi v kaluži krve a vedle něj poblíkala na dlážďení lampa.

„Za ním!“ zavelel Balfour.

„Počkat!“ zastavil ho Meriwether a přiklekl ke zhroucené postavě. Otočil tělo na záda a naskytl se mu pohled na mimořádně krásný ženský obličej s olivovou pletí, který lemovaly husté tmavé vlasy. Žena byla v bezvědomí. Balfour těkal pohledem do tmy a zpět k bezvládnému tělu jako honící pes, který se nemůže rozhodnout, jestli se pustit za lovnou zvěř, nebo pomoci raněnému souputníkovi. Nakonec si povzdechem uplivil do vln Temže a připojil se k Meriwetherovi, aby mu pomohl ženu ošetřit.

O něco později už ležela záhadná neznámá na pohovce v obývacím pokoji agentů na King Street. Paní Longová přinesla tlusté vlněné přikrývky, které měla připravené pro podobné příležitosti. Krvavé skvrny, které na nich zůstaly po předchozích návštěvnících, dokázala vyprat tak, že po nich nezbyly téměř žádné stopy. Vůně silného čaje se mísila s ostrým pachem nového „antiseptika“ vyrobeného doktorem Listerem. S ohledem na svou dobrou pověst i bezúhonnost neznámé svlékli Meriwether a Balfour jenom tolik svršků, kolik bylo nezbytně třeba, aby mohli ošetřit zranění. Odstrojování bylo mnohem náročnější, než čekali, protože žena byla oblečená do čehosi na způsob brnění vyrobeného z tlusté kůže a vyztuženého železnými pruty. Přesto jí monstrum způsobilo ošklivé rány.

„Už tohle by zastavilo většinu mužů,“ ukázal Meriwether na dlouhou tržnou ránu na paži. „A přitom bych řekl, že šlo o první úder, který dostala.“

Balfour mlčky přikývl a gázou namočenou ve znečitlivujícím kokainovém roztoku otíral hlubší ránu na boku. Žena něco zamumlala, nakrčila obočí a instinktivně ucukla. Oba muži chvíli čekali, jestli se neprobere k vědomí. Když se tak nestalo, vrátili se znovu k pečlivému sešívání rozdrásané kůže.

S Meriwetherem se z ničeho nic zatočila celá místnost. Během zlomku sekundy mu před očima proletěl strop, okno, dveře i Balfourův obličej s nevěřícně vytřeštěnými očima. Za krkem cítil ostrou bolest a v kloubu levého ramene tupou.

„Působivé,“ zabručel zdráhavě Balfour.

Meriwether zjistil, že klečí na kolenou, ruku má zkroucenou za zády a do kůže v jugulární jamce se mu nepříjemně zařezává ostří lékařského skalpelu.

„Velmi působivé,“ zasmál se bublavě Balfour.

„Myslím, že jsem ještě neměla tu čest se s vámi seznámit,“ řekla žena a držela Meriwethera stále na kolenou. Hlas měla plný vzteku a strachu.

„Balfour,“ představil se Balfour a pak máchl medvědí tlapou ke svému ohrožovanému společníkovi. „A tohle je Meriwether.“

„Našli jsme vás, když vás to monstrum srazilo k zemi, madam,“ vypravil ze sebe Meriwether. „Jenom jsme se vám pokoušeli zachránit život. Ujišťuji vás, že jsme ani v nejmenším neusilovali o vaši ctnost.“

„Monstrum... Proboha...! Vždyť ono uniklo!“

Stisk na Meriwetherově paži povolil a čepel z krku zmizela. Zkusmo se od ženy odsunul. Žádný další útok nenásledoval. Balfour mu podal gázu napuštěnou kokainem, aby si ji přiložil na ranku, z níž mu na krk stékala stružka krve.

Síly opustily neznámou návštěvnici stejně rychle, jako se objevily, a žena těžce klesla zpátky na pohovku s hlavou v dlaních. Zatím si vůbec nestihla všimnout si ani svých ran, ani povážlivě poničených šatů. Balfour jí přetáhl přes ramena pokrývku.

„Vy to monstrum znáte, že?“ začal Meriwether.

„Ano, znám,“ odpověděla hlasem plným zoufalství.

„To tedy musíte mít nějaký vztah ke kohaním, že?“

Vzhlédla k němu s překvapením v tmavých očích.

„Co o tom víte?“ zašeptala.

„Něco jsem si domyslel,“ řekl Meriwether a sedl si na židli.

„Lord Abington byl známý jako zarytý nepřítel židovské rasy. Ať už za celou touhle záležitostí stojí jakákoli šílená pohnutka, je jasné, že se vylíhla v Abingtonově chorém mozku. Ve spojitost s Židy jsem nevěřil až do chvíle, kdy jsme zjistili, že monstrum sleduje ještě někdo jiný než my. Kdybyste byla Abingtonovým spojencem, nemusela byste se ukrývat ve stínech před muzeem. V tu chvíli mi bylo jasné, že musíte být Abingtonovým nepřítelem. Celá tahle věc se sarkofágem je opředena spoustou tajemství, a tak jsem usoudil, že v tom nejspíš budou zapleteni vaši kněží. O moc víc toho nevím.“

„Můj otec byl rabín Isaac Cohen,“ začala žena. „Já se jmenuji Rachel a to, že jsem dnes v noci selhala, přinese největší zlo, jaké kdy svět zažil.“

Balfour zazvonil na paní Longovou a Meriwether se opřel o opěradlo židle.

„Možná jsme se ve svých předpokladech mýlili,“ řekl Meriwether, „doufám, že nám všechno vysvětlíte.“

Rachel se zadívala na zem, jako by sváděla nějaký vnitřní boj. Když o chvíli později zdvihla hlavu a podívala se oběma mužům do očí, nebyla v jejím pohledu ani stopa po nerozhodnosti. Bylo jasné, že je ženou činu.

„Existují tajemství, která se nikdy neměl dozvědět nikdo kromě pečlivě vybraných příslušníků mého lidu. Jako žena jsem je neměla znát ani já. Ale můj otec se rozhodl jinak a mlčení porušil. Ke stejnému rozhodnutí jsem ve vašem případě dospěla i já.“

Měli byste vědět, pánové, že mluvím o tajemství židovského lidu, které sahá až na počátek lidského věku. Vytrpěli jsme mnoho, abychom ho uchovali, a jistě pro ně budeme trpět i v budoucnu. Stát se vyvolencem Božím není požehnáním, ale těžkým břemenem zodpovědnosti. A vězte mi, že, navzdory divokým domněnkám lorda Abingtona a jemu podobných, nám nejde o ovládnutí světa, ale o jeho zachování.

V našich posvátných textech, kterým vy říkáte Pentateuch, se ukrývá tajemná historie. V každé generaci je vybráno šestatřicet mužů, kterým je vyjevena pravda skrytá v symbolech. Můj otec byl jedním z nich a díky tomu vám dnes mohu vyprávět následující příběh i já. Před mnoha tisíci lety, krátce po vyhnání ze zahrady Eden, nastal čas všeobecného otroctví, který však byl z historie národů vymazán. Nevím, odkud Páni přišli. Někteří rabíni tvrdí, že to byli padlí andělé, kteří sestoupili na zem po válce na nebesích. Jiní si myslí, že šlo o první nepovedené modely lidí, kterým dal Bůh život, aby nás potrestal za neposlušnost. Všechny dochované záznamy se ale shodují v tom, že se na nebi objevila velká kometa, a než uplynul jediný rok, trpělo celé lidstvo pod knutou strojů. Viděli jste to na vlastní oči a snad mi věříte. Na zem přišla rasa vytvořená z kovu, skla a převodů. Neznala únavu, ani lásku, zato v sobě měla hluboce zakořeněnou nenávist ke všemu, co roste, k životu, který vzniká v těle ženy namísto v dílně. V Egyptě dosáhla jejich moc vrcholu a rozlehlé lesy saharské Afriky se proměnily v prach a poušť. Generace lidí stavěly monumenty, které se dotýkaly samotných nebes, a platily za to krví, životem a utrpením. Pod krutým kovovým bičem Pánů jsme dosáhli velikosti a viděli, jak příroda začíná v našich rukou umírat.

Povstání, které zlomilo moc Pánů z kovu, vedli Židé. Dvanáct morových ran, rozestoupení Rudého moře i útěk z Egypta jsou jenom střípky mnohem složitější a bolestnější historie, kterou jsem, jak vás mohu ujistit, sama četla. V tuto chvíli vám, pánové, musí stačit mé ujištění, že lidská svoboda byla vykoupena za strašlivou cenu. A zachování této svobody a zajištění, že lidé už nikdy nebudou trpět pod nadvládou Pánů nelidské rasy, je od té doby tajnou povinností mého lidu.“

„Proč tajnou?“ zeptal se Balfour. Mezitím vešla paní Longová s tácem, na kterém nesla čerstvý čaj a sušenky.

„Ne všechny stopy, které zůstaly po Pánech, byly zničeny,“ odpověděla Rachel. „A ne všichni lidé se radovali z břemene svobody. Téměř ve stejném okamžiku, kdy byli Páni poraženi, začali jejich tyranství napodobovat obyčejní smrtelníci, ti, jejichž rodiče trpěli pod nelidským jhem. Kdyby se dochovaných nástrojů zmocnili úzkoprsí, malicherní a zlí lidé, brzy by znovu sestavili děsuplné mechanismy v domněnku, že je mohou využít k práci. Svou chybu by zjistili příliš pozdě a došlo by ke zničení celého světa.“

„Úzkoprsí lidé jako lord Abington,“ dodal Meriwether a začal nalévat čaj do šálků. Rána na krku mu už téměř přestala krváčet. „Vaším úkolem tedy bylo zasáhnout nejen proti monstrem uloženému v sarkofágu, ale i proti muži, který je chtěl osvobodit.“

Rachel se usmála a jenom pokrčila rameny.

„Byla bych velmi šťastná, kdyby se mi lorda Abingtona podařilo přesvědčit rozumnými argumenty. Jenže to by jim musel naslouchat. Bylo nutné zabránit tomu, aby se na svobodu dostal jakýkoli umělý mechanismus, který by měl vlastní vůli. Cena jednoho lidského života by ve srovnání s napáchanými škodami byla velmi malá. Ale přišla jsem pozdě a nepřítel všeho živého je na svobodě. Bojím se, že jsme ztratili.“

„Na takové zoufání je brzy,“ řekl Balfour. Meriwether mu na hlase poznal, že Rachel na něj během krátké doby podivně známosti udělala velký dojem.

„A tohle,“ pozdvihl Meriwether svůj šálek čaje do klapotu kopyt a rachotu kol blížící se drožky, „je možná muž, který nám přináší prostředky k záchraně.“

Balfour vstal a nalil brandy. Za okamžik se lord Carmichael vřítel do místnosti. V očích měl rozčilený pohled a kravatu trochu na stranu.

„Dobrý Bože! Meriwethere! Balfoure! Kde, ke všem čertům, jste? Nechal jsem vytáhnout z postele polovinu Scotland Yardu, aby pročešali město, a vy dva zatím...“

Až teď si všiml krásné dámské návštěvy oblečené do potrahané a zakrvavené zbroje a známé pokrývky plné nezřetelných skvrn, kterou paní Longová vyhradila pro zraněné návštěvy.

„Vy jste nám lhal, starý brachu,“ usmál se na něj Meriwether. „Ty vaše řeči o Napoleonovi, který se nám mstí z hrobu! Samý blábol! A největší chybu jste udělal v tom, že jste si vybral špatného panovníka.“

„Špatného panovníka?“ opakoval lord Carmichael jako ozvěna. „Co myslíte tím špatným panovníkem?“

„Nebyl to Napoleon,“ řekl Balfour. „Ale faraon.“

KAPITOLA TŘETÍ PÁD ŘÍŠÍ

„Nejlepší by bylo mít celou věc pod kontrolou,“ říkal Meriwether, když pomalými kroky přecházel sem a tam před velkým oknem, které noc proměnila v temné zrcadlo. Ostatní

seděli, tvářili se klidně a upíjeli čaj a brandy. Ale skutečný klid měl v tmavých očích jenom Balfour. „Tu možnost jsme už ztratili. Teď se musíme pokusit uprchlíka najít. Nabízí se dvě možnosti. Buď zvolíme obvyklý postup, vzburcujeme zástup ospalých policistů a necháme je pročešat Londýn od Pall Mall až po Whitechapel.“ Meriwether se vyčkávavě podíval na lorda Carmichaela. Jeho lordstvo odpovědělo lehýnkou úklonou, která byla dokonalým příkladem fyzicky vyjádřeného sarkasmu.

„Nebo se můžeme pokusit dovodit, jaké má náš nepřítel úmysly, a odhadnout, co udělá,“ pokračoval Meriwether. „Vzhledem k tomu, že Scotland Yard už na první variantě pracuje, navrhuji, abychom se zaměřili na tu druhou.“

„To neumíte vymyslet nic lepšího než pokusit se vřít se do rozpoložení tisícileté mechanické mašiny?“ zeptal se lord Carmichael posměšně.

„Smutek,“ řekla Rachel, „myslím, že na jeho místě bych cítila ohromný smutek a žal.“

Meriwether a Balfour si vyměnili pohledy a Meriwether přikývl.

„Pokračujte,“ vyzval Balfour Rachel.

„Když stál naposledy na Zemi, bylo to v největší egyptské poušti. Široko daleko žádný život, jenom sucho a horko. To všechno dotvrzovalo jeho velké vítězství. Zato teď se vzbudil v mrazivém a vlhkém Londýně, kde se to hemží nejen lidmi, ale i psy, koňmi, kočkami a krysami.“ V obličeji se jí objevil téměř lítostivý výraz. „Muselo mu připadat, že ze světa zmizelo všechno, co znal a uctíval, a Londýn se stal jeho hrobkou.“

„To sedí,“ kývl Balfour.

„Ano. Když jsme ho viděli poprvé, obklopovala ho aura zármutku a žalu. Ale také hlubokého a obrovského vzteku. No, takový je prostě život. Že pravděpodobně nebude usilovat o sblížení s lidmi, už víme. První, co udělal, bylo, že zabil potenciálního spojence. Může se stát, že ve svém osamocení podlehne zoufalství a sám od sebe se zhroutí.“

„Bude útočit,“ zavrtěla hlavou Rachel, „bez milosti a slitování a se vši silou své inteligence. Nemusí zůstat bez pomoci. Dokáže si jistě sestavit stejné monstrum, jako je on sám, nebo nějaký jiný stroj. Má tisíce možností.“

Meriwether se zhoupl na patách, oči zavřené. Z obličeje mu mizela krev.

„No jistě,“ kývl, „když odmítl nabízenou ruku lorda Abingtona, myslel jsem si, že nemá žádné spojence. Ale jeho spojenci se nemusí rekrutovat z řad lidí. Dokonce nemusí být vůbec živí.“

Balfour sáhl po pouzdru s noži a Meriwether přešel dlouhými kroky místnost, aby si vzal černý svrchník. Rachel se zdvihla také. To, že cítí bolest, naznačovalo jenom lehké přimhouření očí.

„Co to má znamenat? Myslíte si, že vyrazí k Big Benu jako kuřátko, které cupitá za kvočnou?“ vyrazil posměšně lord Carmichael.

„Myslím, že bude hledat dílny se stroji, pane,“ odpověděl Meriwether. V hlase mu nezněla ani stopa po obvyklém sarkasmu. „A jsem si téměř jistý, že se mu to už podařilo. Sežene ze Scotland Yardu každého, kdo má nohy. Ať zúží pátrání a zaměří se na továrny a železniční depa. Ať jdou hlavně tam, kde jsou pece.“

„A kam jdete vy?“ zeptal se lord Carmichael.

„Do podzemky,“ zabručel Balfour.